

Mátraalján kóstolták a hegy levét az egri borbarátnők

Akadnak hölgyek, akik fáradhatatlanul járják az egri borospincéket, mégsem hozzák hírbe őket izákoságuk miatt. Ők a Borbarát Hölgyek Egyesületének tagjai, akik eltökélték, hogy híven ápolják az Egri leánya kultuszát.

REMETE MARGIT

Ha két tucat nő már kora reggel összegyűlekeznek egy borospince előtt, majd buszra száll, hogy egészen estig csak a borivás szenvedélyének hódoljon, az akár furcsa is lehetne. Az egri borbarátnők azonban biztosak benne, hogy nemes cél vezérli őket. Úgy gondolják, a királyi ital megérdemli, hogy kitanulják a kulturált borfogyasztás minden esinjátságát. Havonta rászánnak egy-egy hétvégét a bortúrára. Most éppen a szomszédos Mátrajára az úti cél.

– Évtizedekig úgy gondoltam, hogy nem szeretem a bort. Elutasítottam a többi alkoholos itallal egyetemben – mondja a negyvenes közgazdász hölgy, aki az ország távoli vidékéről érkezett vendégként járja végig az egri borbarátnők túráját. Először kedvetlenül lépege-

tett a gyöngyöstarjáni Szőke Mátyás pincéjének hordói között, hamarosan azonban kipirult az arca. Mire Nagyrédére értünk, már azt meséli, kivételes élmény számára ez a kirándulás. Izgalmas, hogy tucatnyi bor közül kiválaszthatja a legjobban tetsző zamatot. A finom nedű értékét tovább növeli, ahogy a borász beszél hordói dédelgetett tartalmáról. Hiába, az becsüli igazán a hegy levét, aki megkínálódott érte. Miközben az idős gyöngyöstarjáni gazda illatos, bársonyos italait kínálja, szavaival felöltözteti mindegyiket. Az egyik pohárba krémes, vaniliás ízű Chardonnay csordul, a másikba késői szüretelésű Zengő, a harmadikba áttetszően rózsaszín Rosé. A hölgyek figyelmesen kóstolgatnak, hogy „érzékszervi laboratóriumukban” apróra kielemehessék az ízeket, zamatokat, illatokat. Közben mandulát roogatgatnak, sajtót majszolnak. Sokak számára nem is kedvtelés ez, majdhogynem már munka...

– Annak, aki a vendéglátóiparban szeretne boldogulni, kötelező közelebbi kapcsolatba kerülni a borokkal – véli Busák Károlyné, az egri Borbarát Hölgyek Egyesületének elnöke. Panziósként maga is megtapasztalta, milyen fontos, hogy a borkínáló, azaz sommelier tudással bíró pincér vagy háziasszony ajánlja a vendégek figyelmébe az alkalomhoz illő nedűt. Egyre gyakoribbak azok a baráti társaságok, amelyek hétvégi programja: végigjárják

az országos bortúra útvonalait. Egerben már el is várják a szállásadóktól, hogy tanácsokkal lássák el a turistákat, melyik szépasszonyvölgyi pincét keressék fel, vagy hol vásárolhatnak egy-egy üveg szavatoltan jóféle itókat.

Ugyancsak komoly szándékkal poharazgatott a mátraalji pincékben az egerszóláti Kelemen Pálné is, aki férjével együtt nagy fába vágta a fejszéjét. Jó néhány éve megvásárolták a falujukban 1773-ban épült Brezovai-kastélyt, amely hosszú évtizedekig jóformán gazdátlanul omladozott. Működött benne orvosi rendelő, öregek napközije, sőt kötöde is, míg végül a csődbe ment falu hitelezője eladta az ingatlant. A leromlott épület renoválása a műemlékvédelmi szakemberek szerint hatvanmillió forintba is kerülhet, a munkálatokat nyolcszáz-ezer forinttal támogatja a Széchenyi terv.

– Egy évtizedet adtunk maguknak, hogy rendbe hozzuk a kastélyt. Eleinte sokat kínlódtunk, ám ahogy az épület szépül, ahogy lassan visszanyeri eredeti állapotát, egyre jobban beleszeretünk – mondja Kelemenné.

A műemlék jellegű építményben panziót rendez be a család, a felújított pincebe a borturistákat várják, akiket – stílszerűen – egerszóláti Olaszrizlinggel kínálják.

Az egri nők is tehetnek valamit a borvidékért és az idegenforgalomért, vélik a „borbarát” asszonyok. A három hónapja alakult egyesület tagjai kézzel festett, szőlőfürttel dí-

szített selyemkendőt kerítenek a nyakukba, hogy mutassák vonzódásukat a borhoz. Úgy tervezik, augusztusban, a Szépasszonyvölgy hagyományos fesztiválján önálló programokkal rukkolnak elő, hogy ápolják a hírneves fehérbort, az Egri leánya kultuszát. Receptversenyt írnak ki, hogy életre keltsék a tájegység elfeledett ételeit, s minden étket egy-egy ízletes itallal házásitanak majd. Nehéz dolguk nemigen lesz az Egri leánykát népszerűsítő nőknek, hiszen a könnyű fehérborok egyre kapósabbak.

A neves egri borász, Gál Tibor felesége is szívesebben kortyolgatja a könnyű chardonnayt vagy tokaji szamorodnit, mint a testes vörösborokat. Az asszony gyakran segédkezett párjának a pincében, így nemcsak a kóstolásban, de az italok készítésében is járatos. Azt azonban, hogy a bor élvezete hogyan gazdagíthatja az életünket, akkor tanulta meg, amikor három évig Olaszországban éltek. A négygyermekes családban az a szokás, hogy az ünnepi étkezéseknél a kicsik poharában is pezsgó gyöngyözik. A legkisebb lány már két éves korában szívesen belemártotta nyelvét a hegy levébe. Talán az édesapjától örökölt kifinomult érzékének köszönheti, hogy ma, tízévesen már határozott ízléssel választ az asztalon sorakozó borosapalackok között. S ha ez így van, nincs mitől tartaniuk az egri borbarátnőknek: nem fog utánpótlás híján elsorvadni az egyesületük...